

Зимата, пролѣтѣта и детето

ЗИМАТА

Азъ съмъ люта баба зима,
всички плаши мойто име.
Дето пратя взоръ сърдитъ,
духва вѣтъръ мразовитъ.
Който чуе моя гласъ,
затреперва цѣлъ отъ мразъ.
Щомъ си веждитѣ намръщя,
всѣки бѣга въ своята кѣща!...

ПРОЛѣТЪТА

А пъкъ азъ съмъ пролѣтѣта.
Нося радостъ на свѣта.
Дето мина — зеленѣе,
де погледна — слънце грѣе,
а усмивка дето пратя,
тамъ разцѣфватъ и цвѣтѣта!...

ДЕТЕТО

Не плаши ме, бабо зимо,
и у тебе радостъ има: —
ами славнитѣ пѣрзалки
за насъ — палавцитѣ малки?
— Дайте си сега рѣцетѣ —
азъ обичамъ ви и дветѣ:
пролѣтъ ли е, или зима, —
за менъ сѣвга радостъ има!

Е. Багряна